

CITĂNIE NA IPÔST

Cena **2** Ks

Čítanie na pôst

*S dovolením cirkevných a rehoľných
predstavených upravili O. O. Redemptoristi
v Michalovciach. Cena 2 Ks*

Drahý čitateľ!

Pozoruj Isusa Christa na kríži; hlava naklonená, aby ťa pobožkal; ruky rozpäté, aby ťa objaly; srdce otvorené, aby ťa do seba skrylo. Nie vojaci, ale jeho veľká láska k tebe pribila Krista na kríž. Preto maj v najväčšej úctivosti sv. Kríž a rád v pôste rozmýšľaj o utrpení Spasiteľovom!

AKO TRPEL ISUS CHRISTOS?

1. Na hore Olivetskej krvou sa potil.
 2. Bičovali ho.
 3. Tŕním ho korunovali.
 4. Niesol ťažký kríž.
 5. Na hore Kalvárii na kríži pribitý zomrel.
To všetko z lásky k Tebe!
-

PREČO TRPEL ISUS CHRISTOS?

Aby nás od pekla oslobodil a aby nám nebo otvoril.

ČO SA STALO S ISUSOM PO JEHO SMRTI?

1. Jeho telo položili do hrobu, Jeho duša sostúpila do predpekla a oznámila spravodlivým Starého zákona, že sú vykúpení.
 2. Tretieho dňa sa Jeho duša spojila s telom a Isus Kristus vstal vlastnou mocou živý z hrobu.
-

KDE SA OBNOVUJE OBET KRÍŽA?

Obeť Kríža sa obnovuje v Službe Božej, a to nekrvavým spôsobom. Preto prichádzaj rád na Službu Božiu a spravuj sa pri nej tak, ako by si stál pod krížom na Kalvárii!

Cesta života

Ludia sú len pútnici
na tom božom svete,
denne bližšie kráčajú
k vytúženej méte.

Jedni cestou širokou,
na rtoch hriech a pieseň,
idú v kvetoch, ružami
tam, kde večná tieseň.

Druhí idú chodníčkom,
kde len trň a hložie;
s modlitbou a s obetmi
spejú v mesto Božie.

Ludia sú len pútnici
na tom božom svete,
denne bližšie kráčajú,
každý k svojej méte.

F. K.

Kedy bude pokoj?

(Myšlienky O. Dekana na sv. pôst.)

»Božíčku môj drahý! Čo to len s tým svetom bude?« vzdychá stará, pobožná babka, keď počúva od svojich mladších domácich o frontových udalostiach.

»Bože môj, Bože, prečo nás tak trestáš?« plače a narieka matka, majúca syna vo veľkej a strašnej vojne.

»Kedy bude už raz koniec tomu nešťastiu?!« pýta sa robotník v spoločnosti. »Už to dlho nemôžem vydržať; s tými deťmi veľká bieda dnes!«

»Čo ešte všetko zažijeme?« volá staručký gazda k susedovi cez plot, »iste už Pán Boh na nás celkom zabudli?« a pokrútiac hlavou, ticho opakuje: »Nedobre, veru, nedobre...«

Veru, nie je dobre, drahý čitateľ, nie je to dobre s tým dnešným svetom a s našim dnešným životom! Je to smutná, ale skutočná pravda. Celý svet je nepokojný; každému dačo chýba; každý túži po niečom lepšom; každý by rád pokoja, bo teraz strašná búrka vo svete.

Ale pýtam sa: Kde je chyba? — Kto je vinný? — Čo spôsobilo tú katastrofu? — Prečo je vojna?

Priznaj sa, brat, sestra, že rád vypočuješ odpoveď na tieto vážne otázky! Tak ti tú odpoveď aj napíšem...

Nuž, prv sa ňa opýtam: Kto utišil búrku na mori? Kto zachránil život apoštolov na rozbúrených vlnách? Kto podal ruku topiacemu sa Petrovi? Kto vyzdravil ťažko nemocnú svokru Šimonovu? Kto vrátil syna plačúcej vdove naimskej? Kto vyliečil hluchonemého? Kto to mal tak láskyplné, tak ochotne pomáhajúce, tak nevýslovne dobrotivé srdce? Kto povedal o sebe: »Bez méne nemôžete tvoriť ničesóže?« Kto ňa

volá k sebe: »Choďte ku mne všetci...!«? Kto má porozumenie, súcť, lásku? Áno, lásku! Tej lásky niet dnes vo svete; vyhynula, zomrela láska, už nepanuje v ľudských srdciach.

Kde je tá láska? Kde ju hľadať?

»Nikto nemá väčšej lásky, ako keď svoj život obetuje za svojich priateľov!«

Áno, verejne a jasne povedal tieto slová náš drahý, dobrotivý Spasiteľ, ktorý za nás obetoval seba, svoj život, svoje Telo a svoju Krv...

Žijeme v svätom pôste. Spomíname na naše vykúpenie, na božskú cenu, ktorou nám bolo zaistené večné spasenie. Nuž, myslíš ty, brat a sestra, na tú preveľkú božskú lásku milého Spasiteľa, ktorá bola základom tvojho vykúpenia? Myslíš na tú lásku, ktorá má žriedlo v Isusovom Srdci? Vieš oceniť večnú lásku Syna Božieho »razpiataho za nás i strádavšaho«? Ozýva sa v tvojom srdci aspoň maličká vďačnosť, iskrička lásky k tejto medzinárodnej, celosvetovej, božskej, večnej Láske???

Lásku za lásku! Tieto slová nech sú tvojím programom, tieto slová uskutočni v tomto sv. pôste a vtedy... vieš, čo bude vtedy?...

Večná Láska sa ti stonásobne odmení za tvoju slabú lásku. Božia Láska za ľudskú lásku udelí svetu pokoj. Milosrdná Láska Syna Božieho zmiluje sa nad nami a vtedy — vtedy bude zasa dobre, veselo, radostne na tom svete, keď bude na zemi pokoj Kristov v kráľovstve Kristovom!

Spoveď a ľudské srdce

Staručký kňaz Ján Janssen, chýrny nemecký dejepisec, prechádzal sa raz v rozkošnom parku mesta Frankfurtu. Stretol robotníka. Tento si pred ním odpľul a zvolal: »Zdochni, čierny pop!« Janssen kľudne odpovedal: »Priateľ môj, povedz mi, v čom som ti ublížil?« Robotník sa začervenal a po chvíli zahanbene hovoril: »Máte pravdu! Bol som práve na jednej prednáške a tam som počul, že všetko nešťastie pochádza od kňazov. Preto ma veľmi rozčúlilo, keď som vás uvidel. Odpusťte, dôstojný otče!«

Za niekoľko týždňov vyhľadal ten istý robotník Janssena v jeho byte, priznal sa mu, že sa už 17 rokov nespovedal. Chcel si vykonať generálnu spoveď. »Nemôžem nájsť pokoja v svojej duši,« hovoril, »chcem mať raz svoje svedomie v poriadku.«

Či to nie je dôkazom, že spoveď je potrebou ľudského srdca? Hriešnik nemá pokoja. Je trápený výčitkami svedomia,

kým neodstráni jed hriechu zo svojej duše. Adam zhrešil. Stratil pokoj duše. Báľ sa a preto sa skryľ pred Bohom. Kain zhrešil a márne hľadal pokoj na zemi. Dávid zhrešil a strach smrti sa ho zmocňoval. Peter zhrešil a horko plakal. Judáš zhrešil a obesil sa.

Vedomie viny berie srdcu mier a pokoj. Existuje prostriedok, ktorý vráti hriešnikovej duši kľud a šťastie? Áno! Cirkev katolícka ho má, je to svätá spoveď.

Každý človek cíti potrebu sveriť sa druhému, pýtať radu od druhého... Potrebujeme dôverníka svojej duše. Ten musí byť plný lásky k nám, mlčanlivý, šľachetný, skúsený a osvietený. Kde nájdeme takú dušu? V spovedelnici! Tam sedí kňaz ako zástupca Kristov. Milosrdne čaká. Každý má k nemu voľný prístup. On nerobí rozdiel medzi osobami. Bohatý i chudobný, hriešny i ctnostný, každý smie od neho žiadať tú istú pozornosť, lásku, trpezlivosť a milosrdenstvo pri sv. spovedi. A vie mlčať ani hrob! Veru, srdce, ktoré ti porozumie, ktoré poteší a posilní!

Boh najlepšie pozná potreby ľudského srdca. Preto im vyhovel ustanovením sv. spovede.

Umieral mládenec. Tak túžobne očakával príchod kňaza. Kňaz prišiel. Keď nemocného vyspovedal, podal mu umierajúci ruku a so slzami v očiach hovoril: »Ďakujem vám. Ó akí šťastní sme my katolíci. že máme sv. spoveď! Teraz zomriem kľudne.«

Veru, spoveď je jedno z najväčších dobrodení božích; je nevysloviteľné požehnanie pre človeka; je prameňom najbohatších milostí a školou najkrajších ctností.

Chceš to skúsiť sám na sebe? — Vykonaj si úprimnú, dobrú veľkonočnú svätú spoveď!
O. Fiala.

Dobrý pastier

Bolo to roku 1934. Bol som poslaný na výpomoc p. farárovi do N. Pán farár odbavoval sv. Liturgiu, ja som kázal. Čítalo sa evanjelium o dobrom pastierovi. »Ja som pastier dobrý. Dobrý pastier dáva život za svoje ovce... Ja som dobrý pastier a poznám svoje a moje poznajú mňa« (Ján 10, 11).

Rozobieral som túto tému a ukazoval som, ako nás Isus Christos miluje...

Po sv. Službe, len čo sme prišli na faru, začal otec duchovný hovoriť o dnešnom evanjeliu. »Veľa ráz,« tak povedal, »som rozmýšľal, či Isus Christos sám vymyslel svoje podoben-

stvá, ako to robíme my, keď chceme niektorú pravdu veriacim lepšie vysvetliť, alebo ich čerpal zo skutočného života. Na vlastné oči som sa presvedčil, že Spasiteľ rozprával skutočné udalosti. Tak napríklad som sa stal svedkom pravdivej udalosti dobrého pastiera. Keď vás bude zaujímať, poviem vám to.»

Netreba ani povedať, že som ihneď súhlasil. A pán farár začal rozprávať.

Pred 2 rokmi bol tu u nás gazda Nikolaj Nikolajevič. Nie veľa mu chýbalo do výšky 2 metrov. Mal ohromnú silu, ale pri tom bol dobrák od kosti a statočný kresťan. Bol dosť zámožný, lebo bol aj usilovný ako celá jeho rodina. Zvláštnu záľubu mal v pestovaní oviec. Mal ich asi 80. Verte, bolo to priamo čudo, čo on robil s tými ovcami. Koľko ráz som ho videl, ako ich viedol na pastvu, vždy som si spomenul na slová Isusa Christa: »Az jesm pastyr dobryj«. Nikdy ich nenaháňal ako naši pastieri, batoh som u neho nikdy nevidel, ani psa. Išiel napred s krivouľou v ruke a ovce oddane za ním. Keď sa niektorá zatúlala, stačilo zavolať a už pribehla. Vy ste mohli kričať, ani sa nepohla; ale keď zavolať Nikolaj: »Bieluška!«, dvihla ovečka hlavu a už sa k nemu ponáhľala. 80 ich bolo, každej dal meno, každú znal, ani jednu si nepomýlil.

Bol dobrý pastier v pravom slova smysle. A ovečky poznaly ho. Len jeho poslúchaly, len za ním išly. Keď niekedy nemohol ísť sám s nimi na pastvu a poslal syna alebo dcéru, nechcely ovce ísť. Znovu a znovu sa zastavovali, obracaly sa späť, ako by hľadaly svojho pastiera. Bola medzi nimi taká príťažnosť, že sme nieraz videli Nikolaja, ako ide dedinou a za ním poskakuje jahňa ako psík.

A vidíte, splnilo sa na ňom aj to slovo: dobrý pastier dáva život za svoje ovce. Bolo to pred dvoma rokmi. Napadol prvý sneh. Nikolaj Nikolajevič pripravil pre svoje ovce teplú stajňu. Ale stalo sa nešťastie. Raz v noci zaznie dedinou zvon na poplach. Hori! Hori! Horelo u Nikolaja. Horela mu stajňa, kde choval svoje ovce. Nešťastný muž sa vrhol do stajne. Tam bolo božie dopustenie. Ovce, prestrašené divokou žiarou a hukotom, tisly sa do kúta, dusiac jedna druhú a nijako sa nedaly vyviešť von.

Zúfalý pastier tu stojí bezradný. Nevie, čo robiť. Nad ním to tak zlovestne puká, stajňa plná dymu, ovce sa k nemu tisnú a žalosťne bečia, ale von dvermi ich nemôže dostať. Okno! blysko mu hlavou. Rýchlo vyrazil okno a berie do svojich silných rúk jednu ovcu za druhou a vyhadzuje ich von. Pri svojej zúfalej práci ani nezbadal, že oviec neubúda. Keď totiž vbehol do stajne, nezavrel dvere a ovce, oknom vyhodené, vrhaly sa otvorenými dvermi späť do stajne k svojmu pastierovi.

Než sa ľudia sbehli, bolo už neskoro. Práve keď prišli, prehorela povala a zrútila sa na ovce aj ich pastiera. Ovce všetky zahynuly. Pastiera vytiahli, odviezli ho ihneď autom do nemocnice, ale tam o niekoľko hodín dokonal...

Naozaj, dobrý pastier, ktorý dal život za svoje ovce!

O. J. M. Fail.

»Vid' to Srdce, ktoré ľudstvo toľko milovalo!«

(Kaplanka sestier Služobníčiek v Michalovciach.)

Slzy

Slzy, ľudské slzy,
vlažička ty drahá,
tebou zvlažovaný
rastie kvietok blaha.

Slzy, ľudské slzy,
rosa s neba tichá,
tebou porosené
srdce kľudom dýcha.

Slzy, ľudské slzy,
samým Bohom dané,
vami zalievané
kvitne šťastie ranné.

Slzami si človek
cestu k Bohu stláva,
po tých horkých slzách
v radosť večnú pláva.

Náš program

Za cisára Konštantína Veľkého žila jedna vdova, ktorej muž zomrel ako mučeník. Mala jediného syna, menom Prokula.

»Syn môj drahý!« povedala mu matka, »už nebude viac mučeníkov, už máme slobodu viery, každý môže verejne vyznávať Krista.«

Malý Prokul zamyslene odpovedal: »Teda ja už nemôžem zomrieť za Spasiteľa, ako môj otecko?«

So zvláštnym citom lásky objímala matka svojho malého syna a hovorila mu: »Ty za Spasiteľa nezomrieš, Ty budeš žiť pre Spasiteľa.«

Slová svojej matky si Prokul dobre zapamätal; všetko robil z lásky k Spasiteľovi a čím viac rástol, tým bol horlivejší a svedomitejší v plnení svojich povinností.

Raz, ako vojak, dostal veľmi vážnu úlohu, za ktorú mal sľúbenú veľkú odmenu. Keď stál po vykonanej povinnosti pred cisárom, hovoril mu panovník: »Prokul, keďže si splnil svoju úlohu tak pekne a ochotne, zaslúžil si si odmenu. Tu ju máš!« a cisár odovzdal vojakovi veľa zlata.

»Slávny cisár!« odpovedal skromne Prokul. »Zlato nemôžem prijať, lebo nie pre odmenu, ale pre Spasiteľa som vykonal sverenú úlohu.«

»Teda daruj aj to zlato svojmu Spasiteľovi a odnes ho do chrámu,« riekol dojatý cisár.

Prokul tak urobil. Daroval zlato do chrámu a cez celý svoj život i ďalej všetko konal z lásky k Spasiteľovi. Tak sa stal i bez mučeníctva svätým. Lebo: nielen ten bude svätým, kto zomrie za Krista, ale aj ten, kto žije pre Krista!

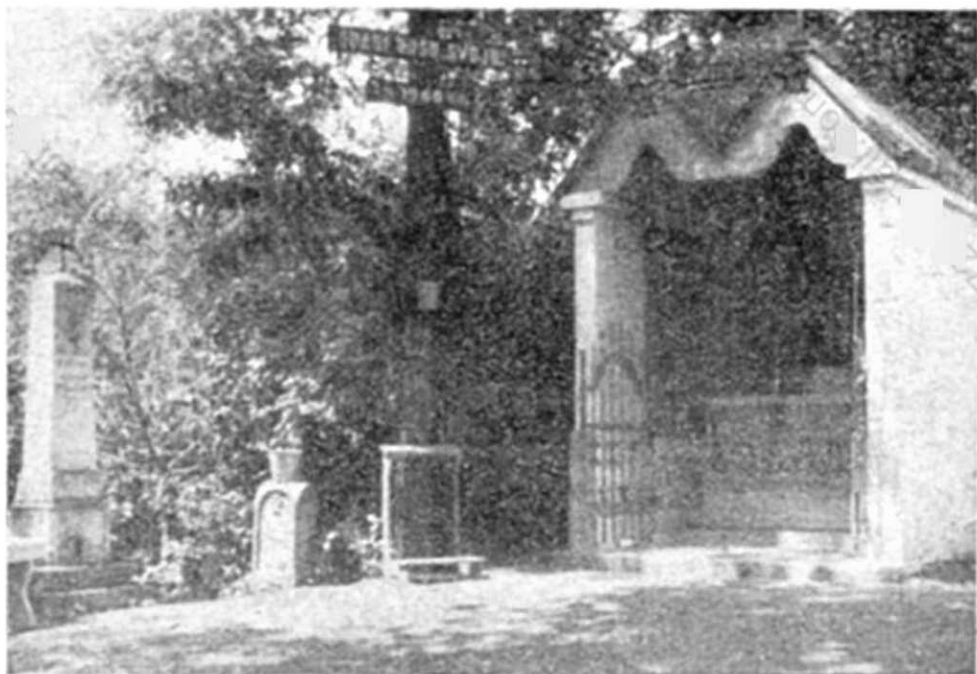
Drahý čitateľ! Na začiatku veľkého pôstu povedz si aj ty: Chcem žiť pre Spasiteľa! Konaj všetko z lásky k nemu! Boj sa každého hriechu, čiň pokánie, plň svoje každodenné povinnosti radostne a ochotne, z lásky k Isusovi! Tak aj ty budeš žiť pre Spasiteľa a odplatiš sa mu dôstojne za jeho utrpenie na kríži! Tak aj ty môžeš byť svätým! Nezabúdaj: »Sija jest voľa Božija: svjatosť vaša!«

O. Š.

MUŽOVIA! MLÁDENCI!

Kristus volal na kríži: Som smädný. Podali mu piť žľe a ocot. Tak činil pokánie za hriechy pijanstva. Z lásky k nemu sa zdržujte v pôste nemierneho požívania liehových nápojov!

„ Na gréckokatolíckej Kalvárii v Humennom.

Kríž Kristov a kríž tvoj

Prorok Izaiáš predpovedal, že Spasiteľ bude mužom bolesti. »V pravde bolesti naše on niesol... Ranený bol pre nepravosti naše, potrený bol pre hriechy naše. Ako ovca vedený bude a ako Baránok neotvorí ústa svoje« (Iz. 53, 4—5).

Jediná kvapka krvi Isusa Christa stačila vykúpiť svet. Ale to bolo málo jeho lásky. On chcel vziať na seba všetky muky a vyliť všetku krv, aby získal Bohu väčšiu slávu a nám dal najväčší dôkaz svojej lásky. A netrpel len niekoľko hodín. Trpel celý život.

Na tele trpel hlad, smäd, núdzu, nepohodlie, únavu práce, bičovanie, trním korunovanie, kríž. Na duši trpel zármutok, nevďak, opustenosť, potupu, posmech, rúhanie, zradu, krivú obžalobu. Trpel od všetkých; od apoštolov, farizeov, od priateľov i nepriateľov. Trpel mnoho a trpel bez hnevu, s láskou. Vid' Ho, ako ide na horu Olivetskú. Jeho duša je smutná až na smrť! Vid', ako jeho svätá tvár je zaliata krvavým potom! Vid', ako ho pútajú suroví vojaci! Vid' ho pred Annášom, pred Kaifášom, pred Herodom... Vid', ako ho bičujú, trním korunujú! Čuj, ako kričia: »Ukrižuj, ukrižuj ho!« Vid' ho na krížovej ceste, ako padá a zasa vstáva pod ranami vojakov! Vid', ako visí na kríži tri hodiny! Hľa! Tvoj nevinný Spasiteľ toľko trpí! A ty? Ty sa pýtaš: »Prečo musím práve ja trpieť?«

Sv. apoštol Peter hovorí: »Christos trpel za vás a zanechal vám príklad, aby ste nasledovali jeho šľapaje« (I. Petr.

2, 21). Mnohým je tvrdou rečou slovo Spasiteľa: »Keď chce kto za mnou ísť, nech zaprie sám seba a vezme svoj kríž a nasleduje ma!« (Mat. 16, 24). Ale je to nutné. Utrpenie je po páde človeka prostriedok očisťujúci a posväcujúci; trest za hriechy a prostriedok spásy, prameň zásluh pre nebo. Je to dar lásky božej! (Keppler.)

Kto hľadá na kríž Kristov, trpí rád, bez nariekania. Ten si hovorí: »Spasiteľ, ty si trpel viac ako ja!« Mexický kráľ Guatimozin upadol so svojim sluhom do zajatia. Boli kruto mučení ohňom, aby vyzradili, kde majú ukryté poklady. Sluha už nemôže vydržať strašné bolesti a prosí kráľa, aby mohol tajomstvo vyzradiť. »Pozri, či ležím ja na ružiach?« zvolal kráľ. Tie slová dodaly sluhovi silu, že trpel a mlčal.

Kresťan, trpiš? Pozri sa na kríž! Leží azda tvoj Spasiteľ na ružiach? »Učeník nie je nad učiteľa, ani sluha nad svojho pána!« (Mat. 10, 24.)

Kto dával silu, odvahu a útechu svätým mučenikom v ich bolestiach? S radosťou sa dávajú pútať. Pália ich ohňom, napínajú na škipce, bičujú ich, železnými hákmi trhajú ich údy, levy a tigry ich žerú a sloni šliapu. Oči im vypálili, jazyky vyrezali, do horúcej smoly vhodili, pílou rezali, hlavu mečmi rúbali, križovali.

A oni? Idú trpieť s veselou tvárou, so spevom a s modlitbou. Sv. Arkádus v najväčších mukách sa raduje. Polámali mu nohy i ruky. Zohavený leží vo vlastnej krvi. Úd po úde mu odtínali a sv. mučeník volá: »Ó vy šťastlivé údy, nikdy som vás toľko nemiloval ako teraz, keď ste mi boli odňaté! A vy, ktorí ste svedkami môjho utrpenia, čujte, ako sladko je trpieť kresťanovi! Zanechajte svojich bohov a uznajte toho Boha, ktorý ma v mukách naplňuje sladkou útechou!«

A ako bol Isus ukrižovaný silou mučenikom v prvých dobách kresťanských, tak je útechou aj trpiacim našej doby.

Kresťanská dedinka v Mexiku bola napadnutá nepriateľmi Cirkve. Nastalo strielanie a zabíjanie. Po perzekúcii plače matka nad mŕtvolou svojho syna. Tu k nej pristupuje jej nevesta: »Mamka, neplačte nad smrťou syna, lebo ani ja neplačiem nad smrťou muža. Radujte sa, že ste ho videli umierať ako mučeníka. Kiež by som tak zomrela aj ja!«

Aká hrdinskosť! Kde čerpala tá mladá žena silu? Tam, kde iní! V pohľade na Kríž! Utrpenie je horké. Ale pohľad na Kristov kríž ožiaruje a osladzuje kríž náš. Kríž Kristov vrhá nebeské svetlo do temnôt nášho utrpenia.

Generál Tilly, ťažko ranený, dal si priniesť k posteli kríž, aby ho mal vždy pred očima.

Bolo po bitke u Gravelone, v prusko-francúzskej vojne r. 1870. Uprostred bojiska je vyvýšenina a na nej sa týči k nebu, ako zázrakom zachovaný sv. kríž. Okolo kríža celý

pahorok je pokrytý ranenými. Oči všetkých sú obrátené ku križu. Aj tí, čo už dokonali svoju pozemskú púť, majú tváre obrátené ku križu. Ďaleko od domova, od svojich drahých je ich jedinou útechou v bolestiach i v smrti sv. križ!

V Kukuse dal gróf Špork zobrazíť kresťana v plnej zbroji, ako drží v ruke meč a štít s obrazom Ukrižovaného a nápis: »Všetko pre neho!«

Priateľ, keď trpíš, keď nesieš križ, keď omdlievaš pod starosťami, keď si prenasledovaný, pohrdaný, keď prelievaš horké slzy, pozri na križ a povedz si: »Všetko pre neho!« Ved' On na križi trpel toľko pre teba!

O. J. Fail.

Sv. Terézia od Presvätej Tváre

Najsympatickejšia svätá v tejto dobe je sv. Terezka. Jej úcta sa rozšírila ako blesk po celom svete. Získala si srdcia všetkých preto, lebo sľúbila, že po smrti bude s neba sypať na zem dážď ruží. Hovorila, že ju nikto nebude vzývať na darmo.

Jej život bol veľmi jednoduchý. Všetko, čo robila, robila z lásky k Bohu. Voči Bohu sa spravovala ako dobré dieťa voči svojmu otcovi. Tým sa stala pre nás »hlasom božím«, ktorý nám zvestuje, v čom záleží kresťanská dokonalosť. Byť maličkým dieťaťom v rukách božích!

Terezka bola vždy dieťaťom, nielen v radosti, ale aj v utrpení. Ved' duchovné detinstvo vyžaduje tiež obete, a to obete, ktoré sú ľudskej pýche najťažšie. Terézia sa musela namáhať a veľa trpieť. Bez utrpenia niet pravej lásky k Bohu. »Kto nenesie svoj križ, nemôže byť mojim učeníkom,« hovorí Isus Christos. Tarchu križa pocítovala tiež Terézia, ved' bola aj ona dcérou Evinou, ktorej ťažko padne sa premáhať. Sama vyznala: »Ako veľmi je ťažké dať Isusovi, čo žiada. Skúsila sama na sebe pravdivosť slov Kristových: »Bezo mňa nemôžete nič robiť.« Nijaké utrpenie nemôžeme zniesť bez pomoci božej.

Potrebnú pomoc hľadala sv. Terezka v ukrižovanom Isusovi. On bol jej silou. So sv. Pavlom volala: »Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje.«

Najmä uctievala presvätú Tvár Isusovu. K svojmu rehoľnému titulu pridávala »Terézia od presvätej Tváre«. To považovala za svoj šľachtický titul. Isusovu Tvár nazývala svojím vodcom, hviezdou svojho života, rajom svojho srdca. Často rozjímal, ako tvár Kristova bola zohavená, takže sa už ani nepodobala človekovi. Z lásky k nej chcela aj ona byť zabudnutá a pohrdaná. Vo všetkom chcela byť podobná svojmu

nebeskému Snúbencovi. A keď jej predsa niekedy bolo ťažké premôcť sa, upierala svoje zraky ku križu. Zdalo sa jej, ako by Božský Spasiteľ nežne prosil: »Terezka, prines mi tú obeť!« Túžobnej prosbe Spasiteľovej nemohla odolať, priniesla tú obeť, len aby ho potešila. Snažila sa pri tom ešte sa usmievať, aby — ako sama povedala — bol Isus oklamáný, aby nevedel, že ona trpí.

Slovo »som smädný«, ktoré vyriekol umierajúci Spasiteľ, bez prestania jej znelo v srdci a rozniecovalo v nej plamennú lásku. Chcela dať svojmu miláčikovi útechu tým, že bude ustavične meškať pri päte križa, sbierať drahocennú krv Isusovu a vylievať ju na hriešnikov. Preto i svoj mladý život obetovala Isusovi.

Za príkladom sv. Terezky snažme sa aj my milovať trpiaceho Spasiteľa. Často pozerajme na križ a počúvajme Jeho prosebný hlas: »Prines mi tú obeť!« Tešme zarmúteného Spasiteľa! A potešíme ho, keď sa odriekneme svojich hriechov. Sbierajme jeho božskú krv a vylievajme ju na hriešnikov, obetujúc za ich obrátenie svoje modlitby a dobré skutky i verné zachovávanie predpísaného pôstu! O. V. Arvaj

Cintorín a jeho úcta

Cintorín je posvätné miesto, Bohu zasvätené a postavené pod zvláštnou božou ochranou. Na tomto mieste núti nás akási tajomná sila spravovať sa s najväčšou úctou a poníženosťou; úcta patrí telesným schránkam našich bližných a najdrahších, keď ich telá boli za života chrámami Ducha Svätého. Poníženosť nás na cintoríne nabáda k maľuckosti pred Pánom nášho života. Uvedomujeme si svoju dočasnosť. Iste čaká nás to, čo už minulo odpočívajúcich večným spánkom.

Na tomto mieste vkrádajú sa aj do najtvrdších srdiec hriešnikov vážne slová Božie: »Prach si a v prach sa obrátiš«. Raz sa tajomná nitka tvojho života pretrhne. »Pretrhne sa refaz strieborná, rozrazi sa kalich zlatý...« (Kazateľ 12, 6.) Aké sú tie slová pravdivé. Keby sa každý nad nimi pozastavil, neboly by naše cintoríny také zanedbané a zneuctené! Boly by pekne ohradené, čisté a vyzdobené!

Veď cintorín je v dedine prvé miesto po kostole a má byť v neporiadku? V kostole sa schádzame živí, na cintoríne mŕtvi. Ako dom boží je nám svätý, tak iste aj cintorín. Tieto dve miesta patria nám všetkým bez výnimky. Večný život, veľké súhvezdie večného života žiari nad každým cintorínom.

Preto je našou povinnosťou upraviť na jar naše hroby, ozdobiť ich kvetmi, navštíviť ich v pôste po niektorej zádušnej sobote. Náš gréckokatolícky obrad zasväcuje toľko sobôt

dušičkám v očistci, čítame v cerkvi »hramoty«, spievame parastáze i panychídy. To všetko nech nás naplní veľkou úctou k našim zomrelým a k ich hrobom!

Na dušičky spomínajme,
z očistca im pomáhajme.
budú na nás spomínať,
až budeme umierať!

A. Z.

Obeť Križa sa obnovuje pri Službe Božej.

Ryba v pôste

»Aký to pôst — v piatok ryba! Ja zjem radšej rybu ako klobásu!« Takéto slová často počuť od ľahostajných katolíkov, ktorí si myslia, že tým povedali veľkú múdrosť.

Prečo asi dovoľuje sv. Cirkev požívať v pôste ryby?

* * *

Kolíska kresťanského pôstu je v Grécku a v Taliansku. Tieto kraje sú z väčšej časti obkľúčené morom. Najhlavnejšou potravou tamojšieho ľudu sú morské ryby. Zakázať im

jesť ryby bolo by to isté, ako u nás zakázať v pôste požívanie zemiakov a chleba. Čo by jedli?

Morské ryby nemôžeme však ani zďaleka prirovnať k rybám, ktoré žijú v našich sladkých vodách. Ich tuk neprijemne páchne a mäso je tvrdé ako podošva. A také mäso jesť namiesto pečienky teplokrvných zvierat je, veru, tiež pôst!

Máme však aj iné dôvody, prečo sú ryby v pôste dovolené, nie však prikázané.

Písmo sv. veľmi často hovorí o rybách. Väčšina apoštolov a učeníkov Kristových bola rybármi na brehu Genezaretského jazera.

Na Pánovo slovo ulovili apoštolovia množstvo rýb, keď márne po celú noc rybárili. Piatimi chlebami a dvoma rybami nasýtil Isus Christos 5.000 mužov, okrem žien a detí. Židia žiadali od Isusa chrámový poplatok; Isus poslal Petra uloviť rybu a v jej ústach našiel peniaz na zaplatenie dane.

Po zmŕtvychvstani jedol tiež Spasiteľ s apoštolmi rybu, aby dokázal, že má skutočné živé telo.

Pre jednu príčinu bola ryba prvým kresťanom veľmi milá, lebo im predstavovala Isusa Christa samého. Vtedy bola najrozšírenejšou rečou medzi kresťanmi gréčtina. Nuž, Isus Christos, Syn Boží, Spasiteľ sa volá grécky: Isús Christos, Theú Hyios, Sótér. Ak vezmete z týchto slov prvé písmená: I, Ch, Th, Hy, S, dajú dohromady slovo: ichthýs = ryba. Preto im ryba znamenala Isusa Christa.

Z toho dôvodu maľovali rybu, znázorňujúcu Christa, na hrobch v katakombách i na kresťanských domoch.

To sú teda príčiny, prečo práve ryby je dovolené — nie však prikázané — v pôste jesť. Pretože však ryby majú krv studenú, boli zahrnuté do tohto povolenia ostatné, takzvané studenokrvné zvieratá.

Pravda, niektorí ľudia ľúbia viac ryby ako inú pečienku! Cirkev však nemôže pri svojich zákonoch brať ohľad na každého človeka osve. Jeden napríklad má radšej kávu ako pečienku, druhý mlieko, iný zasa halušky alebo pirohy. Má azda pre každého jednotlivca platiť iný pôstny zákon? Mala Cirkev ustanoviť: Ty nesmieš v piatok mlieko? Ty kávu? Ty cukrovinky? Ty »hičkoše«? Aký by to bol pôst?

Smysel pôstu je odriekanie, sebaupráhanie a poslúchanie Cirkvi.

J. H.

ŽENY! MATKY!

Matka bolestná pod krížom trpí nesmierne bolesti. Obetuje svojho jediného Syna. Ona vie, čo je bolesť. Potešte ju vernosťou v svojich denných povinnostiach; pri nej hľadajte útechu v svojich trápeniach!

Matka bolesti

»A pri kríži Isusovom stály jeho matka a sestra jeho matky...« (Ján 19, 25.)

Dve osoby sa zjavujú na počiatku ľudských dejín, muž a žena, Adam a Eva, ktorí priviedli na svet hriech s jeho následkami.

Dve osoby stoja na počiatku novej kresťanskej éry, Isus a Mária, ktorí prinášajú smier s Bohom a odpustenie.

Ako nemožno oddeliť Máriu od betlehemského Dietka, tak ju nemožno odtrhnúť od kríža na Golgote, kde sa na nej plnia slová proroka: »Vy všetci, čo idete cestou, pozorujte a viďte, či je bolesť ako bolesť moja!«

Ten, pri ktorého narodení spieva celé nebo: Sláva na výsostiach Bohu, ktorému sa klaňali pastieri a kráľovia z východu, ktorého Simeon vzal na ruky, ktorý všade chodil a dobre robil, ten je vedený ako zločinec na smrť a za ním kráča jeho Matka, plná bolesti. Ona je svedkom ukrutného ukrižovania, pustého rúhania a posmechu. Nebo sa zahalilo smútočným závojom, zem mlčí a pije krv Bohočloveka. Sám Otec nebeský opustil božského Trpiteľa, iba Matka zostala a s mečom bolesti v srdci hľadá na kríž, ale pomôcť nemôže, nesmie, ba čo by ani jednej matke nik neodoprel, jej bolo odopreté; nesmie svojmu synovi podať ani kvapku vody, aby osviežila vypráhle a horúčkou popukané pery.

»Dokonané je!« Bolesť Synova sa skončila. Ale neskončila sa bolesť Matky. Ranu kopijou necíti Christos, ale cíti ju Matka.

Svätí trpeli, ale čerpali útechu v utrpení Kristovom. Sv. Lidvina 38 rokov ležala na posteli v hrozných bolestiach a silu čerpala z obraza Ukrižovaného. Matka Božia však práve toľko trpela preto, lebo videla Christa na kríži. Čo u svätých bolo prameňom sily, to u Matky Božej bolo prameňom najväčších múk.

Ona čerpala silu v utrpení vo viere a v láske k nám. Vedela, že je vôľa Božia, aby jej Syn-Bohochlovek — zomrel, aby ľudstvo bolo vykúpené. Preto ho obetovala, lebo tak Mária milovala svet, že Syna svojho jediného vydala, aby nik, kto v neho verí, nezahynul, ale mal život večný. Preto ho porodila, živila a vychovávala, aby ho obetovala.

Vedela, že sa nám uľahčí v našich bolestiach. Do srdca Matky sa stiekajú všetky slzy, bolesti a utrpenie celej rodiny. Chcela nám byť matkou, chcela, aby sme mali v nebi srdce matky, ktoré nám rozumie, ktoré nás miluje viac ako ktokoľvek na svete.

Kríž a Matka pod krížom majú nám byť v údolí slz vzorom. Nie je inej cesty k večnej blaženosti iba cesta kríža a

utrpenia. Križ je kľúč k nebu. Tak ustanovil Boh a on jediný vie, prečo tak ustanovil. A aby ti nebolo ťažké niesť križ, nachádzaš na svojej križovej ceste Matku.

Mária na križovej ceste a pod križom na Golgote bola vždy mocnou útechou jednotlivcom, rodinám i celým národom. Mária s mŕtvym Christom na rukách, ožiarená poslednými lúčmi slnka na Veľký piatok, k nám volá: »Či nemusel to Christos a ja trpieť a tak vôjsť do svojej slávy?«

Utrpenie lieči, utrpenie očisťuje od hriechov, utrpenie robí mravne veľkým, utrpenie odtrhuje srdce od zeme a púta ho k Bohu.

Idme za Matkou Bolestnou, patrónkou Slovenska, aby náš národ bol mravne veľký, keď skôr sa v utrpení očistil a uzdravil.

O. J. M. Fail.

P. D. Mária ho zachránila

Na sv. misii v N. M. na Makovici sa mi prihlásilo sedem mládencov do Bratstva sv. ruženca. Šiesti z týchto junákov sú pri vojsku. Vzali so sebou i ruženec i ružencovú knižku. Siedmy chodí kresañ podvaly. Nocuje v lese. Tiež nosieva so sebou ruženec a každý deň, hoci utrápený, modlieva sa ho pred spaním.

Kresal podvaly v lese i toho osudného dňa pre Makovicu, kedy celé okresy boli ožobračené strašným krupobitím. Niektoré kusy ľadovca vážily až 250 gramov.

Keď vychádzaly čierne chmáry, prišla mu zrazu na um myšlienka: Urob si kolibu, urob si kolibu! Začal stavať. Jeho kamarát kresal ďalej a robil si z neho žarty. A keď dokončil kolibu, začalo silne hrmieť a s neba sa sypaly ľadové kamene. Kamarát horko-ťažko dobehol do koliby; kus ľadovca mu prudko udrel do hlavy. Vetve praskaly, božie kamene sa pomstily na hriešnych ľuďoch. Ale šťastný mládenec sedel zdravý a suchý v kolibe a pozeral sa, čo sa robí okolo neho, a vzdychal si: »Mária ma zachránila, Mária ma zachránila. Ona mi vnukla: Postav si kolibu! Čo by sa mi bolo stalo, keby som si nebol postavil kolibu?« — —

Keď prišiel domov, vyprával to všetkým mužom i mládencom. Vyprával to aj mne samému, keď neskoršie kresal misijný križ...

Hľa, Matka Božia nezabúda na tých, ktorí sa radi modlia sv. ruženec. Urobme jej v pôste radosť častou modlitbou bolestného ruženca!

O. J. Ďurkaň.

CHCEŠ POTEŠIŤ TRPIACEHO KRISTA?

Choď v pôste často na Službu Božiu a prijimaj Spasiteľa do čistého srdca!

DIEVČATÁ! MLÁDENCI!

Sv. Ján a Mária Magdaléna plakali pri päte križa! Nasledujte ich! Nespievajte v pôste na uliciach, netancujte, neoddávajte sa hlučnej veselosti, počúvajte pôstne kázne!

Mučeníci

(Podľa skutočnej udalosti z Mexika.)

Po hradскеj do Kvadalupe-Hidalgo, slávneho pútnického miesta v Mexiku, išla sporiadaná procesia. Na čele kráčali statní junáci, ktorí niesli veľký križ. Boli to ctitelia Matky Božej a putovali k jej zázračnému obrazu. Chudobní i bohatí, mužovia i ženy, mládenci i dievčatá s ružencom v ruke spievali nadšene: »Pomôž nám, ó Mária!«

Sprievod prišiel na lesnatý vršok, keď tu zrazu sa na nich vyrúti skupina bezbožných vojakov a v okamihu obstúpila mladíkov, ktorí niesli križ. Nato sa celá procesia s nárekom rozutiekla.

Mládenci, držiaci sv. križ, spokojne hľadia na vojakov, ktorí ich obstupujú. Ich pery šepkajú: »Pomôž nám, ó Mária!«

Na pokyn vodcov vojaci vzali im z ruky, križ, hodili ho o zem a puškami po ňom bili, až sa na kusy roztrieskal. Mládenci nemo hľadeli na tento výjav a polohlasno sa modlili za bohorúhačov. Keď to začul vodca roty, priskočil k jednému z nich, uderil ho pästou po tvári tak silne, že mu krv tiekla z úst i nosa, a zareval: »Čo si to povedal, pes? Hneď volaj: »Nech žije prezident Calles!«

Len na okamih spočinuly oči týraného chlapca na zúrivcovi a hneď potom sa obrátili k nebu, a z jeho úst derú sa nadšené slová: »Nech žije Christos Cár!« Vodca roty sa strašne rozhneval. Ani sa necítia od hnevu, volá na vojakov: »Vyrežte mu jazyk z úst!« Niekoľko vojakov sa vrhá na mládenca. Mladík pred nimi so strachom ustupuje. »Buď zmužilý!« volá naňho jeho spoločník, »spomni si na Isusa Christa na križi!«

Vojaci chytili trasúceho sa mládenca — hrozný, nesrozumiteľný výkrik — a ukrutný čin bol vykonaný. Na smrť bledý klesá mladý mučeník na kolená, nevysloviteľná bolesť sa mu odzrkadľuje v očiach, z úst vyráža bolestné zvuky. Potom padá na drevo križa, objíma ho obidvoma rukami, líba tvár božského Spasiteľa a smáča ju horkými slzami.

Aj sami drsní vojaci sú dojatí. Mlčky odstupujú od križa a obdivujú junáka. Ba aj vodca roty dostal strach, aby sa vojaci nepostavili proti nemu. Strašne zahrešiac, vytrhol z pošvy meč a prerazil junáka, objímajúceho križ.

S plačom vrhol sa druhý mládenec na svojho mŕtveho priateľa. Ale vojaci ho zdvihli a žiadajú od neho, aby volal: »Nech žije prezident Calles!« Mládenec však hrdo odpovedá: »Nech žije Christos Cár!« Nato zaznelý výstrely vojakov a ťažko zranený chlapec padá na zem. Jeden zo zbojníkov mu priložil hlaveň pušky na čelo. Ešte naostatok zašepkal: »Ó Mária, pomôž!« a padá mŕtvy na zem k svojmu priateľovi.

Vojaci sa vrhli teraz na junáka, ktorý mŕtvy ležal na križi. Chceli križ úplne zničiť. Ale nadarmo. Mŕtvy chlapec drží križ tak pevne, že ani najväčšia sila nevie mu ho z rúk vziať.

Bojazlivo ustupujú neciteľní vojaci a sám vodca, ktorý všetkých prevyšoval zúrivosťou, nemôže sa ubrániť hlbokému dojmu. Tiško, ako prebudené zlé svedomie, vzdáva sa rota od miesta, kde spáchala tak hrozné zločiny.

Z diaľky zaznieva smutný spev pútnikov, ktorí sa zasa usporiadali do procesie: »Zľutuj sa, ó Bože!«

MAŠ V ÚCTIVOSTI SVÄTÝ KRÍŽ.

Prežehnaj sa vždy pred križom, keď ideš okolo; obstaraj si križ do svojho domu; prežehnávaj sa vždy presne, úctivo a pobožne!

ČO ZNAMENÁ »POSTIŤ SA«?

»Postiť sa« znamená zdržovať sa mäsitých alebo mliečnych pokrmov.

PREČO SA MÁME POSTIŤ?

1. Aby sme príklad Isusa Christa nasledovali.
 2. Aby sme za svoje hriechy pokánie činili.
 3. Aby sme zlé žiadosti ľahšie skrotili.
-

PREČO USTANOVILO CIRKEV »ZAPOVEDANÝ ČAS«?

V pôste preto, lebo je čas pokánia.

V čas »voľnicy« preto, lebo je čas duchovnej radosti.

KEDY JE ZAPOVEDANÝ ČAS?

Každý pôst, syropôstny týždeň a voľnicy po Roždestvu a po Pasche.

KTORÉ SÚ PÔSTNE POBOŽNOSTI?

Pôstna večerná, akafist a moleben k strastem Christovým, krížová cesta, bolestný ruženec, pôstne piesne...

ČOHO SA MÁME CHRÁNIŤ V PÔSTE?

Hlučných zábav, parádnosti v odeve, opilstva, nemiernosti v pokrme a fajčení, hádok, preklínania, lenivosti v modlitbe...

ČO MÁME V PÔSTE UROBIŤ?

Vyspovedať sa, hnevnikovi odpustiť, škodu nahradiť, óhovárku odvolať, hriech zanechať, život svoj napraviť.

ČO NESMIEME ZABUDNÚŤ V PÔSTE?

Zavolať kňaza ku svojim nemocným a starým domácim, aby ich vyspovedal a dal im sväté prijímanie!

Kníhtlačiareň

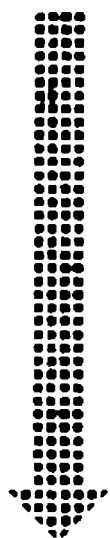
ANDREJA ÚČ. SPOL.

filiálka

V PREŠOVE

Ulica Rodobrany 4

Telefon 326

*Tlačivá pre obchod, priemysel, verejné
a štátne úrady, súkromnú a spoločenskú
potrebu, ako aj knihy, brošúry, atď.
v peknej modernej úprave aj azbukou*

Účet u Poštovej sporiteľne v Bratislave číslo 6190